

EVA LUNA ANLATIYOR

Isabel Allende

Türkçesi
EREN YÜCESAN

EVA LUNA
ANLATIYOR
Isabel Allende

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevi'nde basıldı. (1991)

Özgün adı
Cuentos de Eva Luna
(1990)

© Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1991)

Özgün adı
Cuentos de Eva Luna
(1990)

© Bu çevirinin yayın hakları Can Yayınları'ndadır. (1991)

*Paylaştığımız tüm zamanlar için
William Gordon'a.
I.A.*

Sultan, vezirine her gece bir bakire getirmesini, gece sona erince de kızın öldürölmesini buyurmuştu. Bu böylece üç yıl sürüp gitti ve kentte bu süvarinin saldırısına yarayacak genç kız kalmadı. Ama vezirin güzeller güzeli bir kızı vardı ve adı Şehrazad'dı. Ağzından bal damlayan bu kızı dinlemelere doyum olmazdı.

(Binbir Gece Masalları'ndan)

Belinden kemerini çıkarıyordun, sandaletlerini ayağın-
dan çözüyordun, geniş eteğini bir köşeye fırlatıyordun, pa-
mukluydu sanırım ve saçlarını atkuyruğu yapan o düğümü
açıyordun. Tüylerin diken diken olmuştu ve gülüyordun. Bir-
birimize o denli yakındık ki, birbirimizi göremiyorduk bile,
her ikimiz de o telâşlı ayine kaptırmıştık kendimizi, birlikte
yaydığımız o koku ve ısıya sarınmıştık. Senin yollarında adımlar
atıyordum, ellerim gergin kalçalarında ve o sabırsızlıklarında-
ydı. Benden kaçıyordun, beni izliyordun, bana tırmanı-
yordun, o karşı konulmaz bacaklarıyla sarıyordun beni, bana
binlerce kez, getir dudaklarını benimkilerin üzerine, diyor-
dun. O son noktada, mutlak bir yalnızlığın parıltısını yaşıyor,
her birimiz kendi cehennem ateşimizde yitiyor, ama alevle-
rin ötesinden hemen yeniden doğuyor, o beyaz cibinliğin al-
tında, yastıkların dağınıklığında, birbirimizi kucaklamış hali-
mizi yeniden keşfediyorduk. Gözlerini görebilmek için saçla-
rını kaldırıyordum. Bazan yanıma oturuyordun, kıvrılmış ba-
cakların, omuzunda ipek şalınla, henüz başlamakta olan ge-
cenin sessizliğinde. Böyle anımsıyorum seni, o suskunluğun-
da.

Sen sözcüklerle düşünüyorsun, sana göre dil, senin do-
kuduğun sonsuz bir iplik gibi, sence yaşam sanki anlattıkça
var. Bense, bir fotoğrafta dondurulmuş görüntülerle düşünü-
yorum, ama bir kâğıda basılmış değil de yumuşacık hacimli,
sıcacık renkli, pürüzlü bir kâğıt ya da tual üzerinde toplan-
mış bir hevesle, yeniden doğuşu canlandıran ayrıntılı ve tam
bir anı bu bence. Bu ilâhi bir an, bu bütün varoluşumuz bi-
zim, bütün yaşanmış ve yaşanacak olan, başlangıcı ve sonu
olmayan, bütün eş anlar bunlar. Belli bir uzaklıktan, içinde
benim de olduğum o resme bakıyorum. Hem seyirciyim,
hem de kahraman. Saydam bir perdenin sisli örtüsü altında

yarı gölgedeyim. Ben olduğumu biliyorum ama aynı anda dışardan izleyen biriyim de. Görünümü eski bir törenden kırıntılarını anımsatan, katedral tavanlı, koyu renk kirli bu odada, o dağınık yatakta, resmedilmiş adamın duygularını tanıyorum. Orada seninleyim, ben de buradayım, yalnızım, bilincin bir başka zamanındayım. Tablodaki çift, sevişmeden sonra dinleniyor, her ikisinin teni nemli, parılıyor. Adamın gözleri kapalı, bir eli kendi göğsünde, öteki kadının bacağına, son derece özel bir yakınlıklar. Bana göre, bu görünüm süreklidir, kalıcıdır, hiçbir şey değişmez, adamın hep aynı sakin gülüşü, kadının aynı bitkinliği, çarşafın aynı kıvrımları, odanın aynı karanlık köşeleri, kadının göğüslerini ve şakaklarını hep aynı açıdan aydınlatan lâmbanın ışığı ve ipek şal ve koyu renk saçlar aynı yumuşak dökümde.

Seni her düşündüğümde, seni böyle görüyorum, bizi böyle görüyorum, o tuval üzerine saptanmışız, kötü belleğin yıpranmalarına karşı koyuyoruz. O sahne üzerinde uzun uzun oyalanabilirim, sonunda tablonun içine girdiğimi duyumsarım, artık bakan değil, o kadının yanına uzanan adamımdır. İşte o zaman, resmin durgun simetrisi kırılır ve birbirine pek yakın seslerimizi işitirim.

"Bana bir masal anlat," derim sana.

"Nasıl bir masal istiyorsun?"

"Hiç kimseye anlatmadığın bir masal anlat bana."

Rolf Carlé

İKİ SÖZCÜK

Adı Belisa Crepuscolario idi, bu ona vaftiz anında takılmış ya da annesinde bulunmuş bir ad değildi, kendisi uzun süre arayıp bulmuş ve üzerine geçirmişti. Mesleği sözcükler satmaktı. En yüksek ve soğuk köylerden, en sıcak kıyılara kadar ülkeyi baştanbaşa dolaşıyor, panayırlara, pazarlara takılıyor, üzerine bir örtü gerili dört direğini bir yere dikeyor, bunun altında güneşten ve yağmurdan sakınarak müşterilerine hizmet veriyordu. Malını övüp tanıtmasına gerek yoktu, çünkü öylesine çok dolaşmıştı ki, onu artık herkes tanıyordu. Onu bir yıldan ötekine bekleyenler vardı; o kolunun altında çıkını ile ortaya çıktı mıydı, tezgâhının önünde kuyruğa girerlerdi. Malını doğru dürüst fiyatlarla satardı. Beş kuruşa ezberinden dizeler döktürür, yedi kuruş verene hayallerinin niteliğini yükseltir, dokuz kuruşa âşıklara mektuplar yazar, on iki kuruşa ise bağışlanamayacak düşmanlar için hakaretler uydururdu. Masallar da satardı, ama bunlar uyduruk masallar değildi, uzun, gerçek öykülerdi ve bir solukta, tek sözcük atlamadan anlatıverirdi onları. Böylece bir köyden ötekine haberleri taşırdı. Halk, bir iki satır eklemesi için ona para öderdi: bir bebek doğdu, bilmem kim öldü, bizim çocuklar evlendiler, ürünler yandı. Her yerde, o konuşmaya başladı mıydı toplanan bir kalabalık olurdu ve böylece herkes ötekilerin yaşantısını öğrenirdi, hani uzaktaki akrabaların ya da Sivil Savaşın olaylarını izlerlerdi. Elli kuruş verene, hüznü kovmaya yaran gizli bir sözcük armağan ederdi fazladan. Doğal olarak herkese aynı sözcüğü öğretmezdi, bu ortak bir aldatmaca sayılırdı. Herkes kendininkini alırken, başka hiçbir kimse nin bu sözcüğü, bu evrende ve bu çevrede o amaçla kullanmayacağına emin olurdu.

EVA LUNA ANLATIYOR

Isabel Allende

Savaşın izlerini taşıyan fotoğrafçı Rolf Carle, sevgilisi *Eva Luna*'ya: "Bana bir masal anlat," diyor.

"Nasıl bir masal istiyorsun?"

"Şimdiye dek kimseye anlatmadığın bir masal olsun."

Sevgililer seviştikten sonra dinleniyorlar ve *Eva Luna*, Binbir Gece Masalları'ndaki Şehrazad gibi anlatmaya koyulduğunda, tutku, şiddet, esrar yüklü yirmi üç öykü dökülüyor dudaklarından.

Isabel Allende, bundan önce yayımladığımız *Ruhlar Evi* ve *Eva Luna* adlı romanlarında rastlanan o görkemli ağırlığından sıyrılarak, bu öyküler kitabında neşeli ve beklenmedik bir hıza kavuşuyor. Sanki yazarın anlatacak pek çok öyküsü varmış, yazacak pek çok romanı sıradaymış, canlandırarak pek çok kahramanı sıralarını beklemiş gibi bu kez gene bir masal anlatıcısı olan *Eva Luna*'ya başvuruyor.

Kapakta: Marcia Lieberman'ın fotoğrafı

ISBN 975.510.252-3